25ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻՒ 6929 — 20 ՀՈԿՏԵՄԲԵՐ 1908 — ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ 8 Շէվ. Վ.Ե. 1326 — 2 Novembre 1908 — 25me année — N. 6929

"ԱՐԵՒԵԼՔ"
ՏԷՐ ԵՒ ՏՆՕՐԷՆ
ԳԱՐԵԳԻՆ ՊՕՅԱՃԵԱՆ
Կ. ՊՈԼԻՍ, ԳԱԼԱԹԻԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ
Կ. Պոլսոյ համար տարեկան 80 Ղ.օ.
» » վեցամսեայ 45 »
Պատահական համար տարեկան 108 »
» » վեցամսեայ 60 »
Օսար երկիրներու համար տարեկան 25 Ֆր.
» » վեցամսեայ 20 »
Թղթատարի ծախքը մեր վրայ

10 ՓԱՐԱ

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

آروولك
ارمنجه يومى وسياسى غزته
صاحب امتيازى قره كين بوياجيان
درعلیه غلطه

AREVEAK
JOURNAL ARMÉNIEN
Directeur-Propriétaire
KARÉKIN BOYADJIAN
Cons/ple, Galata

10 PARAS.

ԽՄԲԱԳՐԱՊԵՏ
ԵՐ. ՍՐՄԱՔԷՇԽԱՆԼԵԱՆ

ՉՇՄԱՐԻՏ ԿԵԱՆՔԸ

Ընկեր իմ, թէև քեզ չեմ ճանչնար,
Բայց ո՛վ էլ լինիս,
Թո՛ղ ծաղր հնչէ քու հոգեւ խորքերում՝
Ջերմ աղօթքի պես.
Ես քեզ ճանչնամ եմ չանուն սրբազան
Իդէալներից,
Դուքս ե՛կ ապազերծ, ցոյց տո՛ւր անասան
Կեանքը ճշմարիտ։

ԱՐՇԱԿ ԱԲԱՅԵԱՆ

Ժամանակն է որ ուսուածասէր բանասեղծին այս վսեմ կոչը հնչէ մեր ամէնուս ականջին, ու մեզ մղէ հզօրապէս այս քեղծնաւոր կեանքին, որ միայն իրաւունք ունի ճշմարիտ որակուելու։ Հոպարաւոր կեանքերու քով, որոնց մէջ կը վխտան սուտ կեանքը, կեղծ կեանքը, անարիւնի կեանքը, հատ մը կը սաւառնի իսկական հորիզոններու ծիրանիով երփներանգ գաղափարական մարդուն կեանքը. եթէ այդ կեանքը չէ որուած ամէնուս տալիլ, գէթ ջանն հատկապէս մեր ամէնուս արքայան պարտականութիւնն է։ Գաղափարական մարտիկէն պահանջ, որ իր մեծ ձիրքերով օժտուած մինքը կը նուիրէ ընկերային բարձրացուցմին, մինչեւ յետին գիւղի մաքուր, լեռնալ եղբայրասիրութեան մը կազած, հողին փսխող ժիր մշակը՝ այդ ճշմարիտ կեանքին արի մէկ պինուռնն է, արժանի մեր անկեղծ սիրոյն։

Ազատութիւնը երբ քուն թափով ազատօրէն հաւաքուելու, խօսելու, վիճելու, քարոզելու, խղդելու իրաւունքի ամբաւական տաճարին դռնները բացաւ մեր առջեւ, մանաւանդ չատ մը աւելի լայնօրէն մեզի Պոլսահայերուս, խելացնոր փութացինք ու կը փութանք օգտուելու։ Բայց չմոռնանք Աւետարանի խօսքը. «Որու որ չատ տրուեցաւ, չատ պիտի պահանջուի.» արդ՝ մեզի՝ Պոլսահայ եղբայրներ ու քոյրեր, մեզի չատ տրուեցաւ, ուրիսի գաւառահայը իրաւունք պիտի ունենայ մեզի չատ պահանջելու. Պոլսահայը իր նիւթական ուժէն աւելի, իր բարոյական, մտաւորական ուժերը պիտի գործածէ անոնց ի նպաստ։ Կ'արժէ խորհիլ, ինքնամփոփումի այս օրերուն, ի՛նչ պիտի տանք իրեն, որ մեզի այնքան չատ ազատութիւն հերոսներ տուաւ. ի՛նչ պիտի տանք իրեն, իր ցաւը գաղմանելու, իր վիշտերը սփոփելու, իր պէտքերը հոգալու համար. տալով է որ մենք ալ ատիճան մը, ճշմարիտ կեանքը ապրած պիտի ըլլանք, այդ կեանքին յոյզերը, անուշութիւնները վայելած պիտի ըլլանք։ Կա՛յ հաճոյք մը աւելի մեծ քան հոգեկանը. միւսները ուչ կամ կարուելի տաղտուկի, ինքնախաբէութեան դառնութիւնը գուցէ զան հոսիցնել մեր դալկահար էութեանը մէջ. ուրիշին ցաւը սփոփած ըլլալու հաճոյքը միակ ամիրոսան է որ մեր հոգին տատամսային արբեցումի մակընթացութիւնով կ'ողողէ։ Ո՛վ կրնայ մեր արտչն խլել ուրախութիւն մը որ տնոր մաքուր արիւնը կը խայտացնէ. ոչինչ կը խլուի հոգ մտքէն ու անմնդ արտչն։ Ուրիսին զօրացնենք մեր էութեան այդ լաւագոյն տարրերը, և ուժ մը ըլլանք, պատրաստ ճշմարիտ կեանքի հրապոյրներուն անձնատուր ըլլալու։

Թերեւս այդ ճշմարիտ կեանքը փնտռելու ճիգերնուս մէջ է որ կը կազմինք ամրագոյր ընկերութիւններ, միութիւններ. կը մտածենք տակաւին ալ պարտատոհմական միութիւններուն վրայ, զորս յանձն կ'առնենք, անշուշտ գիտակցօրէն, հանգէպ մեր նմանները։ այդ միութիւններու գլխաւոր անդամները, այր թէ կին, որքան ազնուօրէն պէտք է կռնեն իրենց մտաւորական ու մանաւանդ բարոյական յատկութիւնները, երբ գլուխ կը կանգնին վարելու համախմբումներ, ուր անմշակ մտքեր ու սրտեր պէտք ունին մաքուր առաջնորդներու. ապա թէ ոչ նկարագիրէ զուրկ անհատներ ապարդիւ գործով ճշմարիտ կեանքը կ'եղծենն ու պատճառ կ'ըլլան ապականութիւն սփռելու չկռմուած հոգիներու մէջ։ Այդ միջոցը, առաջնորդները ճշմարիտ կեանքի արի պինուռներ պէտք է ըլլան։ Անհատ մը որ ինքզինքը հասարակական գործունէութենէն հեռու կը պահէ՝ անիրաւ կ'ըլլանք զայն կծռմելու ենթադատութեան ենթարկելու. իր մոլորանքներուն համար, բայց անոնք որ այդ գործունէութենէն ալ կը մղուին, մեր իրաւունքն է առանցքի առարկութիւններ պահանջել. ճշմարիտ կեանք կը պատանք իրենցմէ. ճշմարիտ կեանք եղեղեցականէն, ժողովականէն, հրապարակագրէն, դաստիարակէն, յեղափոխականէն, ճշմարիտ կեանքի կը պահանջենք վաղուան երեսփոխանէն, եթէ անզօր են այդ կեանքին չտրգալութեանց տակաւ, թո՛ղ հրաժարին. ոչ ոք կը բռնադատէ դիրենք հոն մնալ, քանի որ չեն զինուած պահանջուած պարտականութիւններու համար ազգամարդերով, մտքով, նկարագրով հզոր անհատականութիւններու։

Կը քաւէ որ մարդկութեան հանդէպ, տնտեսի անոր տառապանքներով, յուզուի անոր մեծ մաքուր կիրքերով և դիմայց ուրախանալ անոր երջանկութեամբ, որպէս զի ըլլայ ճշմարիտ կեանքի զինուոր մը. ապա՝ կանչ տանք այն վսեմ ձայնին որ դարեր ետքէն մեզ ականջին կը հնչէ. «Սիրեցէ՛ք զմիմեանս». ու մենք ի՛նչ ի՛ընենք. ախո՛ր, կ'տանկը զիրար, կ'արհամարհենք մէկզմէկ, մեր փոքրիկ հսկի կիրքերուն անձնատուր։ Գողգոթայի նահատակէն առաջ և յետոյ բռնակալութեան նահատակներն ալ նոյն դղացումով չէ՞ որ զոհուեցան։ Գետնիներ, Փիլպիներ, Պետներ Մոլոի բաժակը ձեռքերնին՝ ինչպէս Սոկրատ, կամ կաղապիներու բարձունքէն նոյնը կ'ազազակեն մեզի յանուն արքայան ազատութեան. ասոնք ալ ճշմարիտ կեանքը ապրեցան, այդ կեանքի բուռն պահանջներուն համաձայն հերոսաբար իրենց երիտասարդի խաչատեղ կեանքը ողջակէզ ըրին հայուն փրկութեան խորանին վրայ. մենք ալ այդ խորանին դիմաց ուխտե՛նք ճշմարիտ կեանքին փարիլ. ձեռք ձեռքի տուած, լարձրացնենք հայուն մտաւորական ու բարոյական տաճարը։ Կը վերջացնեմ Մահ.ի պերճախօսք խօսքերով. «Որ է ազգի մը բարօրութիւնը կախում չունի ո՛չ անոր արդիւնքներու առատութենէն, ո՛չ քերդերու ամրութենէն, ո՛չ հասարակական չէնքերու չքեղութենէն, այլ լուսաւոր, բարեկիրթ և նկարագիր ունեցող քաղաքացիներու բազմութենէն։ Մ'այդ է ճշմարիտ զօրութիւնը. այդ պէ՛տք է օրացոյցել։»

ՅՈՒԼԻԱՆԷ ՍԱՐԳԻՍԵԱՆ

ԽՕՍՈՒՔՍՏՈՒԹ

Տան փարայով... երեսուն հազար ոսկի։

Ոչ երազ է այս, ո՛չ մտապատ և ոչ ալ սինեմաթօգրաֆի առասպան մը։ Ընդհակառակը իրազութիւն մը, չշայկելի ասականէն և Աստուծոյ առատն կրնամ։

Ուրիշ երկիրներու բնակիչները մէկ օրէն միւսը վեց տարիւր հազար ֆրանկի կարնալ տիրանալու համար, կամ հօրեղբայր մը ունենալու էին Ամերիկա և կամ էն քիչը Հնդկաստանի մէջ մօրաքոյր մը։

Տանկասանան մէջ հատած տեղը երեսուն հազար ոսկի ձեռք անցընելու համար կամ խելքի պակասութիւն ունենալու էր մարդ և կամ... Գարակէօզեանի մը հետ ազգականութիւն։

Եւ եղաւ որ ինչ որ ապանիական դրէքեակ էր երկիկ, անտերքնի ճչմարտութիւն բլլայ այսօր։

Ֆէնիքոր Բալբերի դրքերուն մէջ ասանկ անահկակներ չատ կան։

Երիտասարդին մէկը ծառի մը տակ կը պառկի և մէկ մրմնջ պարիկ մը կուգայ, ոսկիներով լեցուն պարկ մը ի նուեր։

Ինչ որ Ֆէնիքոր Քուրբերի հերոսները պատկերով ձեռք կ'անցընէին, մենք պիտի կրնանք ձեռք անցընել կամուրջին գլուխը, Քրամվէյին մէջ, բիլեթին, եչելո-ձամիէն անցած ատենիս, նոյն իսկ առանց պատկերու յագնութիւնը տալու. մենք մեզի, պայմանաւ միայն որ ժամանակ մը ունենանք գրպանիս։

Եւ արդէն ժամանակը ինչ քանի կաթող չէ։

Մինչեւ հիմա չէինք գիտեր ի՛նչպէս ընել ժամանակը անցընելու կամ գայն սպանելու համար։

Ասկէ եաքը սքիսր սքիսր բռնելու է որ մեզմէ չի հեռանայ։

Ժամանակը՝ ժամանակ հագէն ի վեր ուրիշ գործ չունէր, բայց եթէ մեզմայսլնել մեր վիշտերը, մեծցնել մեր ազգիկները, պարտքերնիս մոռնալ տալ մեզի, ուզածը մեզմացնել և կամաց կամաց ապահովել մեր էն արիւնոտ, էն լոյնփեռեի վերքերը։

—Ժամանակով ամէն բան կ'ըլլայ, կ'ըսէինք և օր մըն ալ կը տեսնէինք թէ մեր մաղերը ձերկցնելէն դատ ուրիշ բանի չէ ծառայած անոնք։

Սակայն ժամանակը դրամ էր, հիմա... շրմի՛ն տը Ֆեր...։

Ժամանակները կը փոխուէին, առատն իրկուն կ'ըլլար, ամէնը՝ ատրի և Քարմագիդ ազգիկները՝ պատա։

Ժամանակին ազգեցութեան տակ Թուլը ծառ կ'ըլլար և չերամը մեռաքո։

Ասկէ առաջ ժամանակը կ'անցնէր, ասկէ ետքը մեր զրամարկղներուն, մեր զրպաններուն և մեր օժիտի մատուիկներուն մէջ պահուած պիտի մնայ։

Երբեմն սովորութիւն էր աղջկան մը համար հարցնել թէ ինչ ունի, ինչ կուտան կոր, ո՛եր կրթուած է, ա՛ր գործունէութեան մէջ կը մղուին, մեր իրաւունքն է առանցքի առարկութիւններ պահանջել. ճշմարիտ կեանք կը պատանք իրենցմէ. ճշմարիտ կեանք եղեղեցականէն, ժողովականէն, հրապարակագրէն, դաստիարակէն, յեղափոխականէն, ճշմարիտ կեանքի կը պահանջենք վաղուան երեսփոխանէն, եթէ անզօր են այդ կեանքին չտրգալութեանց տակաւ, թո՛ղ հրաժարին. ոչ ոք կը բռնադատէ դիրենք հոն մնալ, քանի որ չեն զինուած պահանջուած պարտականութիւններու համար ազգամարդերով, մտքով, նկարագրով հզոր անհատականութիւններու։

Կը քաւէ որ մարդկութեան հանդէպ, տնտեսի անոր տառապանքներով, յուզուի անոր մեծ մաքուր կիրքերով և դիմայց ուրախանալ անոր երջանկութեամբ, որպէս զի ըլլայ ճշմարիտ կեանքի զինուոր մը. ապա՝ կանչ տանք այն վսեմ ձայնին որ դարեր ետքէն մեզ ականջին կը հնչէ. «Սիրեցէ՛ք զմիմեանս». ու մենք ի՛նչ ի՛ընենք. ախո՛ր, կ'տանկը զիրար, կ'արհամարհենք մէկզմէկ, մեր փոքրիկ հսկի կիրքերուն անձնատուր։ Գողգոթայի նահատակէն առաջ և յետոյ բռնակալութեան նահատակներն ալ նոյն դղացումով չէ՞ որ զոհուեցան։ Գետնիներ, Փիլպիներ, Պետներ Մոլոի բաժակը ձեռքերնին՝ ինչպէս Սոկրատ, կամ կաղապիներու բարձունքէն նոյնը կ'ազազակեն մեզի յանուն արքայան ազատութեան. ասոնք ալ ճշմարիտ կեանքը ապրեցան, այդ կեանքի բուռն պահանջներուն համաձայն հերոսաբար իրենց երիտասարդի խաչատեղ կեանքը ողջակէզ ըրին հայուն փրկութեան խորանին վրայ. մենք ալ այդ խորանին դիմաց ուխտե՛նք ճշմարիտ կեանքին փարիլ. ձեռք ձեռքի տուած, լարձրացնենք հայուն մտաւորական ու բարոյական տաճարը։ Կը վերջացնեմ Մահ.ի պերճախօսք խօսքերով. «Որ է ազգի մը բարօրութիւնը կախում չունի ո՛չ անոր արդիւնքներու առատութենէն, ո՛չ քերդերու ամրութենէն, ո՛չ հասարակական չէնքերու չքեղութենէն, այլ լուսաւոր, բարեկիրթ և նկարագիր ունեցող քաղաքացիներու բազմութենէն։ Մ'այդ է ճշմարիտ զօրութիւնը. այդ պէ՛տք է օրացոյցել։»

ՅՈՒԼԻԱՆԷ ՍԱՐԳԻՍԵԱՆ

ԵՐԲ ՃԷՏԱՑԻՆ ԻՆԿԱՒ

Ժպտէ մը, որ կուրծս էր
Ֆէտային զոյն իրեն
Նախքանէ սպասէն,
Եւ անիսնիչ՝ ան հոնկէց
Գնդակներ արձակեց՝
Գնա ոտո՛ղ խուժանին։

Այդ ժպտն այսօր, իբր մահարձան
Կը ծառայի Ֆէտային,
Ու նետաձիգ, իմնուշ անձայն
Ժպտն այրի ու փոխարկելով,
Ուրկէ ալսօր արցունից կուլայ։

— — — — — — — —

Եւ ատոր համար
Հոս հոն շատ անգամ
Ժպտի մը նեղէկն
Կ'ըղձամ ես տեսնել
Ջուրին ուղիսորն
Հոսո՛ղ լուսեր։

Ծառակն վազող
Ջուրեն մի՛ տար ինձ
Ձե՛ռ մատուցողդ,
Ո՛ ձե՛ռ մարդկային։

Լեռներու տակեն
Ժպտը նեղէնով
Վազող ջուրերեն
Կրնա՞ր ինձի տալ։

Այդ ջուրերուն մէջ
Լի՛ռն է ու կուլայ,
Որուն ծիրն ալ մեծ
Ժպտն իսկ կը ծակէ...։

ԼԵՒՈՆ ՏՍԱՃԱՆԵԱՆ

ԲԱՐՁՐ ՀԱՅԿ

Աբեղեան խումբի առաջին ներկայացումները.— Դասպար Իփեկեանի գրական դասախօսութիւնները.— Սանասարեան ախումբ.— Երիտասարդաց Միութիւն.— Բուեարկութիւններ.— Մամուլը՝ Սահասարեանի եւ Պարոյր մէջ.— Լաւարար՝ արեւու եւ կիներու։

Հայասակ ուզեւորի կեանքը տասնըհինգ օրի չափ ապրելուս, ափսոսած եմ այնպիսի երեւոյթներ նկատողութեան առնել, որոնք կը յուսամ թէ սովորական դարձած «Ամէրու Նօվեր»էն չատ աւելի հետաքրքրական են ու կազդուրիչ, մանաւանդ որ ատ օրերուն կը հանդիպինք։ Ուղեւորի փոյն ոտգերուս վրայ, ճամբան յոգնութիւնը տակաւին չատած, հասնցը կ'ունենամ լսելու Աբեղեան դերասանական խումբին կարին ժամանակը։ Մենք կը յուսայինք թէ անոնք իրենց չքջանը Պոլիսէն պիտի սկսին, սակայն ուրախութեամբ կուգամ յայտնել Աբեղեանի ընթերցողներուն, թէ գրեթէ չորած մչն է որ կարնեցին կ'ըսըչինէ Աբեղեան խումբի ներկայացումները, որոնք մէկը միսը կը գերազանցին, և մանաւանդ որ խաղերը մեր այսօրուան կեանքին հատ չատած, ձեւուած ու պատրաստուած պիտի ենթագրէիր։ Կարելի՞ է որ տղաքներէն է, որոնց ժողովուրդը նոթրաթիւններու սիրահար՝ թարդմական գոհողութիւններու և ոգեկրքութեան հետ չին խնայեր նաեւ իրենց նեղութեան վարձատրութիւնն ալ։ Տանկահաչերուս մէջ Աբեղեան և Սրմինեան, իրենց երկրորդական ուժերով առաջին անգամ կարնեցիներուն կարելի նոթրաթիւններ։ Կարելի հատած օրս Սահասարեան վարժարանի թատերասրահը ոգեւորութեան մէջ կը տեսնէի։ Պ. Աբեղեան այդելով Սահասարեանի և Արծնեան վարժարանի բեմերը, առաջինի աւելի նպատակասրմամբ կը գնամ և կ'օրշուի որ առաջին ներկայացումը տեղի ունենայ Սահասարեանի մէջ։

«Ազատականը»...։ Անմահանուն Շիլլէրի այս առաջին գործը Սահասարեանի բեմին վրայ կը հանուէր, զոր պիտի խաղար Թիւրիզի ամէնէն նշանաւոր թատերասրը։

Ազատականը Աբեղեանի ընթերցողները հանուկան Շիլլէրի վրայ ըրած մեր գրաւոր ուսումնասիրութենեան։

Նպատակ չէ անգամ մըն ալ «Ազատականներուն» վերադառնալ, քանի որ ան ծանօթ է չատերուն։ Կարգուած և Թրանց տիպարներ են, որոնք ազնուական պատմութեան մէջ անմոռանալի պիտի մնան։ Կարծուածը չի ներկայացներ մեր Ֆէտային, մեր յեղափոխականը, մեր գաղափարի նահատակը։ Սառելու այս երկու գերերը, ինչպէս նաեւ ծերունի մը որ տիպարները հմանալիօրէն ներկայացուցին. կարգուածը՝ պ. Աբեղեան և Թրանցինը՝ պ. Սրմինեան։ Ոչինչ կ'ապրէր «Ազատականը»ու ընթերցումը, բայց բեմին վրայ կը տեսնէինք Շիլլէրի ստեղծած դէմքերը։

Բ. ներկայացումը՝ «Տոքթ. Շեռզեան կամ ժողովրդին թշնամին» բեմ կը հանուէր Արծնեան ազգ. վարժարանին մէջ։ Թպէրի այս երկը անմահանալու իրաւունքին տիրացեր է արդէն։ Այն ժողովուրդները, որոնք ընդվզում մը կը ցուցնեն տեղական իշխանութեան, տեղային վարչութեան, անկարելի է որ գրկասց չընդունին Թպէրի այս էջը։ Այո՛, «Ժողովրդի թշնամի» կը նկատուի այն, որ լոնսոպուութեան չղեան կարելու կը ջանայ, որ հին կարգաւարքը տասպելու և նորը վերահաստատելու մարմնջը կը տապալի, և այդ տիպարներէն է «Տոքթ. Շեռզեանը», զոր կը ներկայացնէր դարձեալ Պ. Աբեղեան։ Յաջողութիւնը կատարեալ էր. հոս դերասանը ինքզինքը գերազանցեց։ Այս կտորին մէջ Բ. կարեւոր դեր ունեցողն էր քաղաքապետը, Տոքթորին եղբայրը, որ հակապատկերն է ճըշմարիտ ու անկեղծ քաղաքացիին։ Դերձակ է երկու եղբօր խօսակցութիւնը, քաղաքին լոզաբանները. խոզովակներուն ազատութեան մասին, և այդ լոզաբանն ու խոզովակները կը նոյնանան վարչութեան ու անոր տորդատանութեան հետ։ Խաղն անմոռ է իր այս գործով ալ։ Բոլոր պարբերածներն ալ հանդիսատեսին հոգիին ու արտին կը խօսին, խորհրդանիշ կուտան քեզի։ Ցաւալի է ըսել թէ այս կտորը հանրութեան մէկ զարգացած դասակարգը միայն հասկացաւ ի վիճակի էր։ Յաջորդ օրը կը ներկայացուէր Շէյքսպէրի նշանաւոր ու ծանօթ «Օթելլոն». ասա ալ համակրութեամբ ի՛ընդունուեցաւ։ Միայն սա նկատելի պարագայ մըն է, որ այս երեք ներկայացումներուն ալ, մարդիկ կը ծախաշարէին այն կէտերը, երբ լուսաբանն տասնամ պիտի ենթագրէիր։ Կարելի՞ է որ տղաքներէն է, որոնց ժողովուրդը նոթրաթիւններու սիրահար՝ թարդմական գոհողութիւններու և ոգեկրքութեան հետ չին խնայեր նաեւ իրենց նեղութեան վարձատրութիւնն ալ։ Տանկահաչերուս մէջ Աբեղեան և Սրմինեան, իրենց երկրորդական ուժերով առաջին անգամ կարնեցիներուն կարելի նոթրաթիւններ։ Կարելի հատած օրս Սահասարեան վարժարանի թատերասրահը ոգեւորութեան մէջ կը տեսնէի։ Պ. Աբեղեան այդելով Սահասարեանի և Արծնեան վարժարանի բեմերը, առաջինի աւելի նպատակասրմամբ կը գնամ և կ'օրշուի որ առաջին ներկայացումը տեղի ունենայ Սահասարեանի մէջ։

«Ազատականը»...։ Անմահանուն Շիլլէրի այս առաջին գործը Սահասարեանի բեմին վրայ կը հանուէր, զոր պիտի խաղար Թիւրիզի ամէնէն նշանաւոր թատերասրը։

Ազատականը Աբեղեանի ընթերցողները հանուկան Շիլլէրի վրայ ըրած մեր գրաւոր ուսումնասիրութեան։

Նպատակ չէ անգամ մըն ալ «Ազատականներուն» վերադառնալ, քանի որ ան ծանօթ է չատերուն։ Կարգուած և Թրանց տիպարներ են, որոնք ազնուական պատմութեան մէջ անմոռանալի պիտի մնան։ Կարծուածը չի ներկայացներ մեր Ֆէտային, մեր գաղափարի նահատակը։ Սառելու այս երկու գերերը, ինչպէս նաեւ ծերունի մը որ տիպարները հմանալիօրէն ներկայացուցին. կարգուածը՝ պ. Աբեղեան և Թրանցինը՝ պ. Սրմինեան։ Ոչինչ կ'ապրէր «Ազատականը»ու ընթերցումը, բայց բեմին վրայ կը տեսնէինք Շիլլէրի ստեղծած դէմքերը։

Բ. ներկայացումը՝ «Տոքթ. Շեռզեան կամ ժողովրդին թշնամին» բեմ կը հանուէր Արծնեան ազգ. վարժարանին մէջ։ Թպէրի այս երկը անմահանալու իրաւունքին տիրացեր է արդէն։ Այն ժողովուրդները, որոնք ընդվզում մը կը ցուցնեն տեղական իշխանութեան, տեղային վարչութեան, անկարելի է որ գրկասց չընդունին Թպէրի այս էջը։ Այո՛, «Ժողովրդի թշնամի» կը նկատուի այն, որ լոնսոպուութեան չղեան կարելու կը ջանայ, որ հին կարգաւարքը տասպելու և նորը վերահաստատելու մարմնջը կը տապալի, և այդ տիպարներէն է «Տոքթ. Շեռզեանը», զոր կը ներկայացնէր դարձեալ Պ. Աբեղեան։ Յաջողութիւնը կատարեալ էր. հոս դերասանը ինքզինքը գերազանցեց։ Այս կտորին մէջ Բ. կարեւոր դեր ունեցողն էր քաղաքապետը, Տոքթորին եղբայրը, որ հակապատկերն է ճըշմարիտ ու անկեղծ քաղաքացիին։ Դերձակ է երկու եղբօր խօսակցութիւնը, քաղաքին լոզաբանները. խոզովակներուն ազատութեան մասին, և այդ լոզաբանն ու խոզովակները կը նոյնանան վարչութեան ու անոր տորդատանութեան հետ։ Խաղն անմոռ է իր այս գործով ալ։ Բոլոր պարբերածներն ալ հանդիսատեսին հոգիին ու արտին կը խօսին, խորհրդանիշ կուտան քեզի։ Ցաւալի է ըսել թէ այս կտորը հանրութեան մէկ զարգացած դասակարգը միայն հասկացաւ ի վիճակի էր։ Յաջորդ օրը կը ներկայացուէր Շէյքսպէրի նշանաւոր ու ծանօթ «Օթելլոն». ասա ալ համակրութեամբ ի՛ընդունուեցաւ։ Միայն սա նկատելի պարագայ մըն է, որ այս երեք ներկայացումներուն ալ, մարդիկ կը ծախաշարէին այն կէտերը, երբ լուսաբանն

տասնամ պիտի ենթագրէիր։ Կարելի՞ է որ տղաքներէն է, որոնց ժողովուրդը նոթրաթիւններու սիրահար՝ թարդմական գոհողութիւններու և ոգեկրքութեան հետ չին խնայեր նաեւ իրենց նեղութեան վարձատրութիւնն ալ։ Տանկահաչերուս մէջ Աբեղեան և Սրմինեան, իրենց երկրորդական ուժերով առաջին անգամ կարնեցիներուն կարելի նոթրաթիւններ։ Կարելի հատած օրս Սահասարեան վարժարանի թատերասրահը ոգեւորութեան մէջ կը տեսնէի։ Պ. Աբեղեան այդելով Սահասարեանի և Արծնեան վարժարանի բեմերը, առաջինի աւելի նպատակասրմամբ կը գնամ և կ'օրշուի որ առաջին ներկայացումը տեղի ունենայ Սահասարեանի մէջ։

«Ազատականը»...։ Անմահանուն Շիլլէրի այս առաջին գործը Սահասարեանի բեմին վրայ կը հանուէր, զոր պիտի խաղար Թիւրիզի ամէնէն նշանաւոր թատերասրը։

Ազատականը Աբեղեանի ընթերցողները հանուկան Շիլլէրի վրայ ըրած մեր գրաւոր ուսումնասիրութեան։

Նպատակ չէ անգամ մըն ալ «Ազատականներուն» վերադառնալ, քանի որ ան ծանօթ է չատերուն։ Կարգուած և Թրանց տիպարներ են, որոնք ազնուական պատմութեան մէջ անմոռանալի պիտի մնան։ Կարծուածը չի ներկայացներ մեր Ֆէտային, մեր գաղափարի նահատակը։ Սառելու այս երկու գերերը, ինչպէս նաեւ ծերունի մը որ տիպարները հմանալիօրէն ներկայացուցին. կարգուածը՝ պ. Աբեղեան և Թրանցինը՝ պ. Սրմինեան։ Ոչինչ կ'ապրէր «Ազատականը»ու ընթերցումը, բայց բեմին վրայ կը տեսնէինք Շիլլէրի ստեղծած դէմքերը։

Բ. ներկայացումը՝ «Տոքթ. Շեռզեան կամ ժողովրդին թշնամին» բեմ կը հանուէր Արծնեան ազգ. վարժարանին մէջ։ Թպէրի այս երկը անմահանալու իրաւունքին տիրացեր է արդէն։ Այն ժողովուրդները, որոնք ընդվզում մը կը ցուցնեն տեղական իշխանութեան, տեղային վարչութեան, անկարելի է որ գրկասց չընդունին Թպէրի այս էջը։ Այո՛, «Ժողովրդի թշնամի» կը նկատուի այն, որ լոնսոպուութեան չղեան կարելու կը ջանայ, որ հին կարգաւարքը տասպելու և նորը վերահաստատելու մարմնջը կը տապալի, և այդ տիպարներէն է «Տոքթ. Շեռզեանը», զոր կը ներկայացնէր դարձեալ Պ. Աբեղեան։ Յաջողութիւնը կատարեալ էր. հոս դերասանը ինքզինքը գերազանցեց։ Այս կտորին մէջ Բ. կարեւոր դեր ունեցողն էր քաղաքապետը, Տոքթորին եղբայրը, որ հակապատկերն է ճըշմարիտ ու անկեղծ քաղաքացիին։ Դերձակ է երկու եղբօր խօսակցութիւնը, քաղաքին լոզաբանները. խոզովակներուն ազատութեան մասին, և այդ լոզաբանն ու խոզովակները կը նոյնանան վարչութեան ու անոր տորդատանութեան հետ։ Խաղն անմոռ է իր այս գործով ալ։ Բոլոր պարբերածներն ալ հանդիսատեսին հոգիին ու արտին կը խօսին, խորհրդանիշ կուտան քեզի։ Ցաւալի է ըսել թէ այս կտորը հանրութեան մէկ զարգացած դասակարգը միայն հասկացաւ ի վիճակի էր։ Յաջորդ օրը կը ներկայացուէր Շէյքսպէրի նշանաւոր ու ծանօթ «Օթելլոն». ասա ալ համակրութեամբ ի՛ընդունուեցաւ։ Միայն սա նկատելի պարագայ մըն է, որ այս երեք ներկայացումներուն ալ, մարդիկ կը ծախաշարէին այն կէտերը, երբ լուսաբանն

"ԱՐԵՒԵԼՔ»ի ԹԵՐԹՕՆԸ — ՐԱՖՖԻ

ՍԱՄՈՒԷԼ

ՊԱՏՄԱԿԱՆ ՎԷՊ (41)

ԺԸ.

ՊԱՏԱՆԻ ԱՐՏԱԻԱԶԴԸ

— Շնորհակալ եմ իմ մօրից, որ իմ մարդիկների ընտրութիւնը Թողել է իմ կամքին։ Ես լոլորին պէտք է ինձ հետ տանեմ։ Կը հրամայես, սիրելի Սբրակ, որ սմէնքը առաւտեան պատրաստ լինեն։

— Ես արդէն պատուիրել եմ,—պատասխանեց Ծերունին։

Այդ միջոցին առաջ անցաւ պատանի Յուսիկը և կարմրելով ասաց.

— Մի խնդիրք ունեմ, ա՛եր իմ։

— Խօսի՛ր։

— Իմ ձիու մի ոտքը պոյտելուց կաղում է։

— Սբրակը կը հրամայէ, որ իմ ախտաւանից քեզ տան այն ձին, որը դու հաւանելու լինես։

Պատանու դէմքը փայլեց ուրախութիւնից։

Սբրակը վերկացաւ։

— Ո՛ւր,—հարցրեց Սամուէլը։

— Դեռ եւս պահաս բաներ չատ կան, գնում եմ կարդի գնելու...

— Շնորհակալ եմ, սիրելի Սբրակ, ես առաւօտեան վաղ, չատ վաղ պէտք է ճանապարհ ընկնեմ։

Ծերունին գլուխը խորհրդաւոր կերպով չարժեց և, առանց իւր խոհը նայելու, դարս գնաց սենեակից։

Նրա հեռանալուց յետոյ, Սամուէլը աւելի ուրախ էր։ Իւր ճանապարհորդութեան պատրաստութիւնները, թէև թէեւ ոչ բոլորովին, բայց մասամբ աւելի նպատակայարմար էին կարդադրուած։ Նա սպասում էր վառաւորութիւն, չքեղութիւն, բայց չէր սպասում, որ մօրը Թոյլ կը տար նրան իւր մարդիկը իւր հետ տանել։ Իսկ Սամուէլի մարդկանց թիւը աւելի չատ էր, քան մօր նշանակածները։

Նա այժմ ուրի վրայ անցուդարձ էր անում իւր սենեակում և ձեռքերը հանդով չիելով, ինչ որ հաչիւներ էր անում իւր գլխում։ Պատանի Յուսիկը, նկատելով նրա ուրախ տրամադրութիւնը, ակամայ հետեր քորում էր։ «Աստ՛ած, Թէ չասմ»... այդ երկու բառերն էին սըրտովում նրա յուզուած գլխում։

ԵԹԷ Սամուէլը գոնէ մի անգամ նայէր լուսե լիներ խեղճ պատանու վրայ, խնդրոն կը նկատեր նրա անհանգիստ դրութիւնը, բայց Սամուէլը յափշտակուած էր իւր քաղցր խոհումներով և նրա վրայ ամենեւին ուշադրութիւն չէր դարձնում։

Մի քանի անգամ հաղայ պատանին։ Նրա կեղծ, խորամանկ հայը գրաւեց Սամուէլի ուշադրութիւնը, որ, նայելով նրա չփոթմած երեսին, հարցրեց.

— Ա՛յդ ինչ ասելիք ունես։

— Ինչպէս ինչ ասելիք... ախր իմ... աչքերը դէպի ցած խոնարհեցնելով, մրմնջաց պատանին։

— Ա՛յնպէս ասա, ինչպէս միչտ սովորութիւն ունես ասելու,—խօսեց իշխանը ծիծաղելով։— Ի՛նչից ես ամաչում։

Տիրոջ ծիծաղը ամրացրեց պատանու վատահութիւնը և նա հեկեկալով ասաց.

— Այսօր ամբողջ օրը լաց էր լինում (նա)...

—Ո՛վ, Նեաո՛րդը։

—Այո՛, ախր իմ։

—Ի՛նչու էր լաց լինում։

—Նա իմացել է, որ ես գնալու եմ իմ տիրոջ հետ...

—Եւ տխրո՞ւմ է։

—Ո՛չ, տէր իմ։ Ես խօսք էի տուել։

—Ի՛նչ խօսք էիր տուել։

—Որ պատկերաք։ Այդպէս չէ։

—Այո՛, տէր իմ։

—Հիմա ի՛նչ ես ուզում.— կանչուում ես ինձ, պատկերի՞ր։

—Ո՛չ, տէր իմ, ես նրան դեռ նչան էլ չեմ տուել։

Սամուէլը, մի փոքր մտածելուց յետոյ, հանգստացրեց նրան, ասելով.

—Դու քո խոստումդ կէսը այժմ կատարած ես կատարել։ Նչանը կը տաս, իսկ պատկերը կը մնայ մեր վերադառնալուց յետոյ։ Դեռ եւս չը գիտեմ, Թէ երբ կը վերադառնանք... Բայց երբ էլ որ լինի, ես քեզ անպատճառ պատկել կը տամ Նեաորդի հետ։ Նա լաւ աղջիկ է, նա այդ օրերում մի քանի լաւ ծառայութիւններ արել ինձ, և այդ պատճառով, իմ կողմից առանձին վարձատրութեան արժանի է։ Երբ Սբրակը կը գայ, կասեմ նրան, որ իմ գանձից տանէ նրա համար անհրաժեշտ նչանները։

Խեղճ պատանին չը գիտեր ո՛րպէս յայտնէր իւր չնորհակալութիւնը։ Ուրախութեան արտասուքը աչքերում, մօտեցաւ, բնեաւ իւր տիրոջ ոտքերը, կամենում էր համբուրել։ Սամուէլը հետացրեց նրան, ասելով.

—Վերկաց, որքան Նեաորդը լաւ աղջիկ է, այնքան և դու լաւ սպասաւոր ես։

Այդ միջոցին դռները չառաչմամբ յետ գնացին,

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑ
ԲԱԿՈՒԻ ՔԱՂԱՔԱՑԻ ՕՐԱԹԵՐԹ

ԴԱՀԵՑԻՔ

Մարտ օրուան թղթակից

— Ինչպէ՞ս կ՚ըլլայ որ Ռուսիոյ մէջ ամէն տեղ ազատութիւն կայ, միայն Պաքուի մէջ չկայ, — հարցուց ինձ ծանօթ մը, որ հազիւ Պաքու հասած էր։

— Ինչպէ՞ս թէ չկայ, — պատասխանեցի ես։ — Ամէն տեղ կայ, ինչպէս որ Ռուսիոյ մէջ։

— Ինչպէ՞ս կրնայ ըլլալ, որ ամէն տեղ կայ, եթէ Պաքուի մէջ չկայ

ՀԱՄԱՐԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՅԻՆ ԱՊԱՀՈՎԱԳՐԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆ

ԿՅԱՆՔԻ ՑՄՈՒԿ

ԿՐ. Վ. ԱՐՈՒԻ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀՅԱ

ՀԱՅԵՐԷՆ ՏԱՐԲԵՐԱԿ ՀԱՏՈՐԵՆ ՊԱՏՐԱՍՏՈՒԹԻՒՆ Է ՍՏԱՑԵԼ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՅԻՆ ԱՊԱՀՈՎԱԳՐԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅՈՒՀԻ ԳԱՒԱՌԱԿԱՆ ՊԱՀԱԿԱԶՄԻ ՎԱՐՉՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՅԻՆ ԱՊԱՀՈՎԱԳՐԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅՈՒՀԻ ԳԱՒԱՌԱԿԱՆ ՊԱՀԱԿԱԶՄԻ ՎԱՐՉՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՅԻՆ ԱՊԱՀՈՎԱԳՐԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅՈՒՀԻ ԳԱՒԱՌԱԿԱՆ ՊԱՀԱԿԱԶՄԻ ՎԱՐՉՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՅԻՆ ԱՊԱՀՈՎԱԳՐԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅՈՒՀԻ ԳԱՒԱՌԱԿԱՆ ՊԱՀԱԿԱԶՄԻ ՎԱՐՉՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՅԻՆ ԱՊԱՀՈՎԱԳՐԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅՈՒՀԻ ԳԱՒԱՌԱԿԱՆ ՊԱՀԱԿԱԶՄԻ ՎԱՐՉՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՅԻՆ ԱՊԱՀՈՎԱԳՐԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅՈՒՀԻ ԳԱՒԱՌԱԿԱՆ ՊԱՀԱԿԱԶՄԻ ՎԱՐՉՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՅԻՆ ԱՊԱՀՈՎԱԳՐԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅՈՒՀԻ ԳԱՒԱՌԱԿԱՆ ՊԱՀԱԿԱԶՄԻ ՎԱՐՉՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՅԻՆ ԱՊԱՀՈՎԱԳՐԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅՈՒՀԻ ԳԱՒԱՌԱԿԱՆ ՊԱՀԱԿԱԶՄԻ ՎԱՐՉՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՅԻՆ ԱՊԱՀՈՎԱԳՐԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅՈՒՀԻ ԳԱՒԱՌԱԿԱՆ ՊԱՀԱԿԱԶՄԻ ՎԱՐՉՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԱՐՎԵՍՏ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԱՐՎԵՍՏԻ ՄԱՍԻՆ ՄԵԾ ԳՐՔԵՐ ՈՒՆԻ ՄԻԱՅՆ ՄԵՐ ՀՐԱՏԱՐԱԿՉՈՒԹԻՒՆԸ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀՆԱԳԻՏՈՒԹԻՒՆ, ՀԱՅ ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ ԵՒ ՀԱՅ ԱՇԽԱՐՀԱԿԱՆ ԿԵՆՑԱՂԻ ՄԱՍԻՆ

ՀԱՅ ՄԱՐԴՈՒ ՀՈԳԵԲՈՒԹԻՒՆԸ

ՀԱՅ ՀՈԳԵՒՈՐ ԵՐԳԵՐ

ՀԱՅ ՀՈԳԵՒՈՐ ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆ